

Enric Sòria
Abans del vespre

Antologia poètica

Proa

ENRIC SÒRIA

Abans del vespre

ANTOLOGIA POÈTICA

PRÒLEG DE SEBASTIÀ ALZAMORA

EDICIONS PROA

BARCELONA

2019

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®
Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny
Imatge de la coberta: © Tanor

Primera edició: gener del 2019

© 2019 Enric Sòria

Drets exclusius d'aquesta edició:
2019 Raval Edicions SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-7588-744-9

Dipòsit Legal: B.26.912-2018

Sumari

La claredat i la transcendència, <i>per Sebastià Alzamora</i>	9
De <i>Mirall de miratges</i>	31
De <i>Varia et memorabilia</i>	39
De <i>Restes de sèrie</i>	75
De <i>Compàs d'espera</i>	83
De <i>Deu vinyetes per a un poeta valencià de preguerra</i>	121
De <i>L'instant etern</i>	127
D' <i>Arqueologia</i>	163
<i>Un inèdit</i>	199
Índex de poemes	205

Balcó interior

Ai, València. Capital de l'oblit.

LLUÍS FERNÁNDEZ

No sé si te'n recordes,
tenies divuit anys.
Érem a casa d'un amic,
un capvespre de juny.
Del tot beguts, buscàrem
la frescor del balcó.
València era un paisatge de patis interiors,
de grisos esvaïts.
Un paisatge secret,
un paisatge tristíssim,
una bellesa sòrdida,
com una obra de Buero
o un lament prolongat
que es modula.

Llavors gaudíem amb el temps.

No hem tornat mai a aquella casa.
Ja l'amo ni ens saluda.

Definicions

Ah, Lluís, Lluís,
quin goig tan foll el nostre.
De suïcidis parlaves entre besos,
veges tu, t'agradava parlar-me de suïcidis
(igual de folls els besos i les frases).

Llavors seriós em deies
que el mode de morir
ens defineix millor
que no el mode de viure.

(Tu hauries escollit
algun suïcidi exòtic
inversemblant i cru
per definir-te bé.)

Ah, Lluís, Lluís,
quins ulls lluents se't feien,
jo no sé si pels besos o els suïcidis.

Fa temps de tot això.
Tu no t'has suïcicat, Lluís,
ni jo tampoc.

Un bon dia em deixares de suïcidis i besos,
les dues coses juntes, com sempre van anar.
Volies reformar-te, pel que sembla.
Quin encomiable anhel!

Et reconec, Lluís, el triomf definitiu:
ja no se't fan els ulls de cap manera.
Ja no dius esgarriades.
Els dos hem seguit vius, formals i llunyaníssims,
potser indefinits.

Report de viatge a la imperial Toledo

*Aquella ilustre y clara pesadumbre,
de antiguos edificios adornada.*

GARCILASO DE LA VEGA

No sé per què vam anar a Toledo.
Indiferents trotàrem pels carrers tortuosos
i els Grecos del museu, per la petita església
que ens recordà Ravenna, callats presoners mutus.
A la pensió férem l'amor de pressa,
a soles aixecant la teua falda negra.
Com un somni en silenci,
una ciutat perfecta per a desestimar-se,
una recança fonda, llisa i monumental.
El nostre amor, Toledo, quina escaient imatge.

Conversa nocturna

Hem parlat molt avui.

Hem sadollat la nit dels temes que ens agraden:
la Física, l'Amor i l'alta Teologia.

Verament, ha sigut una bella conversa,
mes ara estic cansat.

Hora és ja d'escurar ben bé el got

—aquest daiquiri, l'últim,

quin deliciós color guardà per al comiat.

Te'n pots anar. Des d'ara l'albada m'acompanya
potser millor que tu.

Torna demà, si vols, amb un poema.

Telèfon

M'estimava marcar la xifra del telèfon,
aquella xifra màgica que era la teua veu segons després.
Aquella indecisió de les primeres frases,
la cita concertada, els besos per les ones.
Imaginava el teu cos pel telèfon:
els pits menuts dreçant-se,
la càlida esperança de les cuixes,
les corbes suaus del llom.

Amor és una paraula inevitable,
torpe i inevitable.

I com em feies córrer:
fóra prohibit fer córrer així un home.
Quin espectacle impropri
el meu amor per tu.

Després era el teu cos i les paraules calmes
(als dos ens agradava Garcilaso,
el bell temps de les èglogues,
aquell temps que es conjuga en pretèrits).
L'amor: un breu moment perfecte.

Ara no sona cap telèfon, en silenci
puc escriure de tu, puc prescindir de tu.
També tu hauries volgut una ègloga,
potser la mereixies.

Vivim un temps nefast,
ja no s'escriuen èglogues.

També

Caeli, Lesbia nostra, Lesbia illa

GAI VALERI CATUL

També a ella caldria anomenar-la Lèsbia,
Catul amic, per més d'una raó.
D'altres similituds podrien ser trobades:
nosaltres, que ens venem per un elogi
o un somriure fal·laç, per canars i cantons,
mai podrem perdonar certes pureses.
Catul, la nostra Lèsbia no es mereix un mal vers.
Tanmateix els escric,
mogut, com tu, per un deler de tradició retòrica.

Espera

Espera, que no és hora
de res imprescindible. No te'n vages.
Que el sol avui acarona i a la platja
el soroll de les ones arriba solitari.
Vine, que anirem agafats entre les alqueries
i parlarem de tot com si ho creguérem
i en els besos l'amor també serà creïble.
Vine i passejarem entre coses amigues,
plàcidament units, com fan els que s'estimen.
¿No endevines quin capvespre diàfan
a la vora de l'aigua, en la mateixa taula,
lleugerament embriacs de vi i presència mútua
preludiant els abraços i la nit clara i fresca?

Vine, que trobaré per tu
les flors que t'han de fer més bella,
els gestos més amables, un sentit a les coses.
Tot allò que per mi no trobaria mai.

Gustos

Son pare ven café,
i res millor pots dir de la família.
Verament, en una sola tassa,
trobaràs més bon gust que en tots plegats.

Tarda

Amb tu, com sempre, aquesta sensació
de fàstic transcendent que es contagia
—l'elaborada forma amb què m'ignore—
i aquesta inútil esperança meua,
que fomenta reencontres i bona educació.
Una paraula teua i he acudit, com sempre,
fins i tot content perquè em cridaves.
Un altre error, segur.
Per tu m'enganye massa.

Els besos grisos, les mirades grises,
els amors grisos...
d'un gris de cendra,
el gris de les metàfores gastades,
estèrils per a sempre,
em són la merescuda recompensa.

Com dues ombres o dues copes buides
hem desanat València
—sense jardins ni flors: València—
tota una llarga, interminable tarda.

Un gris no-res de cendra; aquests amors tronats
ja no s'estilen. Una grisa paròdia obliterateda,
aquesta tarda que res no fa immortal.

Base

Que no vols que als poemes
descriga el teu aspecte,
ni que hi trace el teu nom, ni d'altres senyes,
que tinc el mal costum d'anar mostrant-los,
ingenu o inconscient, pertot arreu,
i que anirem en boca de la gent.

No ho faré si no vols,
mes tot això no importa.
Que en aquesta ciutat, petita i malparlera,
tot se sap. Tard o d'hora.

Doncs, si han de dir, que diguen amb una certa base.

Ars longa, vita brevis

Recorde molt bé la seua llengua.
La seua suavitat, aquella manera
tan delicada i dolça d'acaronar
la verga, d'engronsar-la.
M'estimava molt aquella gràcia seua,
els llavis tan destres i carnals
quan em somreien.

He oblidat, al cap del temps, els ulls,
les sines, els turmells, el cos sencer,
de bellesa comuna. Del temps en fou pastura.
Però la llengua la recorde molt bé.
La meua memòria és agraïda.

Un proverbi llatí parla d'aquestes coses.